

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: M. T.**, zastoupena Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2005, č. j. 36 Az 938/2003 – 45,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 28. 11. 2003, č. j. OAM - 2832/VL - 07 - ZA07 - 2003, nebyl žalobkyni udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že zemi původu - Ukrajinu žalobkyně opustila proto, že se cítila být ohrožována ze strany neznámých násilníků a dále, že svojí žádostí o udělení azylu chtěla legalizovat svůj pobyt na území České republiky, neboť tady žila téměř tři měsíce ilegálně.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, částečně psanou v češtině a částečně v jiném než českém jazyce, a výslovně navrhla zrušení rozhodnutí správního orgánu a požádala o ustanovení tlumočnicka z ruského jazyka.

V doplnění žaloby ze dne 22. 12. 2003, jež byla osobně doručena Krajskému soudu v Brně zástupcem žalobkyně dne 29. 12. 2003, žalobkyně namítla porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), a dále porušení § 12 a § 14 zákona o azylu. Uvedla, že je přesvědčena, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 citovaného zákona. Opakovaně uvedla, stejně jako v řízení před správním orgánem, z jakých důvodů byla nucena opustit zemi původu s tím, že z těchto důvodů je patrné, že je ve své rodné zemi diskriminována státem jenom proto, že nepatří do sociální skupiny členů zločineckých struktur, a proto jsou u ní dány důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti upozornila na čl. 65 Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, jež uvádí, že pronásledování se týká za normálních okolností kroků, které podnikají orgány nějaké země. Může však také vycházet od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dané země. Tam, kde místní obyvatelstvo páchá diskriminační či jinak postihující činy, mohou být tyto považovány za pronásledování, pokud je orgány vědomě tolerují nebo odmítají, či nejsou schopné zajistit účinnou ochranu.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 24. 3. 2005, č. j. 36 Az 938/2003 – 45, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyni uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobkyně tak nesplnila zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 16. 5. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 9. 5. 2005, kasační stížnost byla podána osobně u Krajského soudu v Brně dne 16. 5. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Stěžovatelka v kasační stížnosti především uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), a tvrdí, že krajský soud, stejně jako žalovaný, nesprávným způsobem posoudil právní otázku, a sice zda je možno na její případ vztáhnout ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka je přesvědčena, že na základě skutečností, které uvedla, je dán důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona, neboť nepatří do sociální skupiny členů zločineckých struktur, které podle jejího mínění státní aparát podporuje.

Důvod k podání kasační stížnosti stěžovatelka dále spatřuje v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má za to, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení o udělení azylu spravedlivě rozhodnout. Dále vytyká krajskému soudu, že neprovedl všechny navržené důkazy, konkrétně výslech svědka Y. M., a v odůvodnění rozsudku se s touto okolností nedostatečným způsobem vypořádal, a proto minimálně v této části je napadený rozsudek nedostatečně odůvodněný a tedy i nepřezkoumatelný.

Konečně důvod podání kasační stížnosti stěžovatelka spatřuje v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když je toho názoru, že krajský soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení, předcházející podání žaloby, netrpělo procesní vadou. Stěžovatelka je přesvědčena, že žalovaný se porušení správního řádu dopustil minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci.

Dále stěžovatelka s odkazem na Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2003 ze dne 14. 3. 2004 uvedla, že nesouhlasí se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování a domnívá se, že splňuje zákonné podmínky pro přiznání překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, kterými se podle jejího mínění žalovaný a ani krajský soud v odůvodnění svých rozhodnutí vůbec nezabývaly.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnila tím, že aby mohla uplatňovat svoje procesní práva u soudu, potřebuje být i nadále přítomna v České republice.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy a odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající

v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Brně a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelkou uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Brně právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. Krajský soud v Brně správně usoudil a rozhodl, že stěžovatelka nemá nárok na udělení azylu podle § 12 ani podle § 14 zákona o azylu. S námitkami stěžovatelky se Krajský soud v Brně náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Krajský soud v odůvodnění kasační stížnosti napadeného rozsudku dále uvedl, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že výrok žalovaného o nevztažení překážek vycestování v žalobě nebyl napaden, touto námitkou se krajský soud zabýval nad rámec uplatněných žalobních bodů, což v konečném důsledku nemá ovšem vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

Ostatně stěžovatelkou uváděné důvody - bytové problémy a sousedské vztahy v domě, a dále pak strach z ohrožování jejího života ze strany neznámých násilníků, tedy problémy se soukromými osobami, nejsou důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy její rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. Stejně tak snaha legalizovat pobyt na území České republiky není relevantním důvodem pro řízení o udělení azylu.

V kasační stížnosti tvrzený důvod - obavy z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, kterými jsou podle názoru stěžovatelky i nečlenové zločineckých struktur, tedy i ona sama, rovněž nelze přijmout. Zákon o azylu pojem sociální skupina nevymezuje, lze však výkladem dospět k závěru, že „sociální skupina“ se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. U nečlenů zločineckých struktur proto nelze o sociální skupině hovořit (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004 - 49, publikovaný pod č. 401/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

Rovněž tak námitka, že krajský soud neprovedl všechny navržené důkazy, konkrétně výslech svědka Y. M., jenž by se mohl vyjádřit k sociálnímu útlaku stěžovatelky, je nedůvodná, neboť výslech uvedeného svědka měl pouze potvrdit tvrzení stěžovatelky o problémech se sousedem, tedy skutečnost nemající vliv na posouzení, zda stěžovatelka byla v zemi původu pronásledována z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

Námitkou stěžovatelky, že splňuje zákonné podmínky pro přiznání překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť tato byla uplatněna až v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky stěžovatelky o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Brně postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelkou neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu